

[Skatteministeren]

på forhånd. For at sikre korrekte opgørelser skal skattevæsenet indhente supplerende oplysninger. Det vil under alle omstændigheder være nødvendigt. Sådan er loven.

Kommet så vidt skal man så vælge mellem forskellige måder at indhente de supplerende oplysninger på. Den ene metode er at sige: Når vi sender den ordinære selvangivelse ud til befolkningen, kræver vi disse oplysninger fra borgerne, som kan bruges, når vi skal gøre renteafgiften op. Det ville betyde, at samtlige 4,4 mio. skatteydere skulle besværes med en selvangivelse, der omhandler renteafgiften, selv om kun 700.000 skal betale. Dertil kommer, at vi nu faktisk, selv om jeg ikke vil påstå, at selvangivelsen er nem, det er den da ikke, alligevel er kommet så langt i retning af en forenklet selvangivelse, at det ville være synd og skam at besvære selvangivelsen med oplysninger om renteafgiften.

Derfor har det været mit udgangspunkt, at renteafgift og ordinær selvangivelse ikke måtte blandes sammen. Godt, så er vi altså nødt til at vælge en anden måde at indhente de supplerende oplysninger vedrørende renteafgiften på. Her kunne man så vælge at sende en særlig renteafgiftsselvangivelse ud til samtlige de mulige 700.000 lønmodtagere, for nu at tage dem i første omgang, der skal betale renteafgift, og sige: Nu skal I selvangive, hvad der er behov for for at få en korrekt renteafgiftsopgørelse. Men det ville være fjollet at sende en sådan besværlig blanket ud til 700.000 eller flere – hvis man skulle være helt sikker på at have alle med, skulle der formentlig sendes ud til mere end en million – vel vidende, at der for langt hovedparten af disse 700.000 under alle omstændigheder ville kunne sendes en korrekt opgørelse ud. Hvorfor skulle de så besværes med en blanket til ingen verdens nytte? Derfor har vi i år valgt – og så kommer jeg frem til den valgte løsning – at vi vil besvære så få, som vi kan, med den ekstra papirgang, det er med en selvangivelse omkring renteafgiften. Derfor er det så tilrettelagt på den måde, at til disse 700.000, som formodentlig skal betale renteafgift, er der kommet det, vi så kalder et forslag til en opgørelse. For de 70 pct.s vedkommende er den korrekt, og så slipper de for videre og kan altså umiddelbart indbetale afgift på grundlag af den opgørelse. For de sidste 30 pct.s vedkommende – og det er helt præcist 220.000 afgiftspligtige – er der tale om, at opgørelsen kan være ukorrekt. Derfor er

der sammen med opgørelsen givet plads til, at man selv kan selvangive de korrekte tal, returnere dem til Statsskattedirektoratet, hvorefter der så sendes en korrekt opgørelse.

Så vi er ikke uenige om, at der selvfølgelig skal udsendes korrekte opgørelser. Vi har bare ikke tallene på forhånd, og derfor må vi bede om dem, men så skal vi da ikke besvære flere end højst nødvendigt med disse ekstra oplysninger. Det er præcis på det grundlag, at dette års administration er tilrettelagt.

Hr. Jens Thoft har overhovedet ikke givet noget svar på, hvordan administrationen kunne tilrettelægges på nogen anden måde. Det kan hr. Jens Thoft nemlig ikke, og derfor tør jeg roligt fastslå, at selv om administrationen af renteafgiften bestemt ikke er nem, er den i år tilrettelagt på, så vidt jeg kan skønne, den eneste mulige måde, sådan som loven er opbygget.

Glistrup (FP):

For at forebygge, at der kommer flere myter end højst nødvendigt i omløb vedrørende denne renteafgift, vil jeg gerne fastslå, at jeg mener, det nu er helt klart, at de af hr. Bjarne Ørum lancerede 1,2 mia. kr. ikke er det beløb, som skal tilbagebetales af statskassen, hvis SF's forslag var blevet vedtaget i dag, men at beløbet er mindre end en sjettedel af de 1,2 mia. kr., nemlig 115 mio. kr. for 1987 og et af skatteministeren ikke oplyst beløb for 1988, som i hvert fald, efter alt hvad vi ved om 1988, må være mindre end 85 mio. kr.

Så sagde skatteministeren, at det ville give anledning til et vældigt administrationsbesvær med hensyn til dem, der havde brugt fru Aase Olesen-løsningen for 1987 med pensionsordningen. Dertil er at sige, at det overhovedet ikke ville give noget besvær for statskassen, for det, at man vedtog SF's forslag, betød bare, hvis en pensionskunde kom hen til sin bank eller sit forsikringsselskab og sagde: Jeg vil gerne have de penge udbetalt på de vilkår, der nu engang gælder for den pensionsordning, jeg er inde i, at banken eller forsikringsselskabet i dag så måtte sige: Nej, det må du ikke for skatteministeren, du skal have de penge bundet, indtil der er gået 3 år eller du er fyldt 60 år, er det vist der står i reglerne. Men derimod, hvis den beslutning har været i Lovtidende eller andet, skal pensionskassen eller banken ikke sige det. Det er slet ikke noget, der påfører offentlig administration i